2'99

Лель

Чортів палець

Еротична казка

Заманулося дівиці

До весілля погилиться

З народних уст

Майорша

Еротико-кримінальне оповідання

Гралися

двоє у дівочій хаті

Товстий лінгам

– завжди до нещастя

Кросворд від Леля

та інші еротичні розваги

ІНДЕКС 74283

БІДНІСТЬ І ДРЕВНІСТЬ

Одна стара бариня закохалась у свого конторщика. Він хлопець був бідовий, красивий і на все дока. І, схоже, з добрячою справою. Барині заманулось на старість, наче перед смертю, одпробувати молоднячка. Почала за ним ухажувати, завлікати. То все так натяками, між іншим. А далі просто в очі стала казать йому: я, мовляв, вас кохаю, бажаю вийти заміж за вас, все, що маю, відпишу на тебе — землю, майно, гроші. Конторщик погодився, погнався за багатством.

Після згоди, наступного дня, кинулись до попів вінчатися. Піп подивився на неї, одразу нічого не сказав, бо вона здавалась хоч і старою, а ще в жилі, жир не спав, живець наче. Хотів було ладити з нею ціну, а потім спохопився: ні, треба звірити вік.

— Ну, пані, повінчати я вас повінчаю, якщо можливо, тільки дозвольте спершу вашу метрику подивлюсь!

Піп як глянув, а там аж сімдесят два роки показано. Піп з досади аж рукою махнув та й каже:

— З радістю повінчав би вас, та горе, що роки перейшли. Тепер просіть дозволу в архієрія, може, він дозволить повінчатися.

Бариня хотіла попа підмогоричити, просила перевінчать, за що обіцяла дати йому триста карбованців. Піп відмовився. Чоловік він був багатий, в грошах потреби не мав, так що за триста карбованців не хотів свого імені марати, відмовився.

Написали вони прошеніє до архієрія, щоб дозволив повінчати їх. Архієрій подивився і, недовго думаючи, відмовив. Ну що тут робити?

Написали вони прошеніє митрополиту, і в конверт з прошенієм поклала бариня тисячу карбованців грошей, мовляв, куди хочеш дівай: хоч на церкву візьми, хоч на бідних, а хоч сам собі візьми — тільки дай дозвіл. Митрополит отримав пакет, розкрив, дивиться: там гроші і прошеніє на дозвіл повінчати. Він подумав, подумав і вирішив гроші віддати на церкву, а на прошеніє наклав таку резолюцію: «Дозволяю бідності женитися на древності».

ПІДЛОЖНІ УКАЗИ

Діло було ще за кріпосного права. Один пан провідав, що баби дома нічого не роблять, тільки й діла, що з дідами ї...я. Пан розпорядився написати підложний указ, начебто од царя. Понаписував він укази і розіслав їх по усіх селах.

В одному селі приносить його соцький і читає на сходці.

— Ось послухайте, панове! Прийшов від царя указ, щоб молоді баби давали своїм мужикам у місяць раз, а старі — щоб і в руки не брали!

Молодиці, хоч і засумували, що їм так мало назначили, але посовістились заперечувати указ. Та й їм, можна сказати, було трохи на руку: що менше, тим краще — бо не так часто будуть родити і од пологів мучитися не будуть. А старі баби як збунтувалися, то аж небу жарко стало. Вони тут же, на сході, гвалт підняли:

— Ач, государ наш, батюшка, та чим же ми прогрішили, що нас так рано від х..я отрішили? Підемо до государя батюшки, щоб відмінив своє приказаніє.

А староста й каже одній бабі:

— Та тобі вже пора забувати, стидалася б і казати про це, ти вже давно бабуся.

— Еге, бабуся, я ще краще твоєї Оксютки ї...я.

Пан прочув, що вони бунтують і лагодяться їхати до царя, щоб відмінив указ, злякався і думає собі: «І справді, чорт понесе їх до царя. Там діло проясниться, а за підлог і шибениці не минути».

І він, недовго думаючи, написав інший указ і розіслав його по всіх селах. Тут вже було сказано так:

«Ех ви, старі чорти,
ї...сь же тепер до самої смерти».

Тепер і то придержуються цього указу: труться, поки подохнуть.

Із зібрання Володимира ГНАТЮКА, XIX ст.

® ЛЕЛЬ

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 2 (43)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — Інесса Бірюкова (Лінія 12), фото Олександра Задираки;
2-а, 4-а стор. обкладинки та постер — фото Юрія Юхацкова;

Підписано до друку 19.03.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс

МУХА

Микола ЛЕБІДЬ

Оповідання

Другий автобус — і напхом напханий. Сергій спізнювався на побачення, отож почав нервуватися. Третій довелося брати штурмом. Та він усе ж таки втиснувся, і переповнений автобус, надсадно ревучи, важко рушив з місця.

Перед очима в Сергія — модна зачіска, довга шия, гарні плечі; у викоті легкої кофтинки — засмагла спина, а на додачу ще й тонкі пахощі французьких парфумів. Молода жінка спробувала була стати до нього боком, та навіть ворухнути стегнами ніяк не випадало. Їх так щільно притисло одне до одного, що посунутись туди чи туди хоч на дещицю було просто над силу. І тільки тепер Сергій виразно відчув пружні сідниці блондинки, що стояла попереду.

У глибині салону почувся невдоволений жіночий голос: «Мужчино! Ви поклали свій живіт мені на плечі!» Потім — ще один обурений вигук: «Та куди ж ви підняли свою сітку! Там молоко з пакета просто на спину мені тече!..» Та, попри всі ті негаразди, автобус посувався своїм маршрутом, і Сергія це влаштовувало.

От тільки... Ах ти ж чорт!.. Тепер уже стати боком до сусідки силкувався він сам, тільки-но відчув, що його молодець у штанах щомить більшає і все дужче впирається у пишні стегна приємної незнайомки. «У такій тисняві тільки імпотентам їздити!» — подумав собі Сергій, густо червоніючи. Він спробував застромити руку в кишеню штанів, щоб притримати долонею сластолюбного пустуна чи бодай упіймати його за голівку й відвести убік. Та його так стискали зусібіч, що зробити це годі було й думати. І, помітивши, що сусідка лукаво посміхається — напевне ж з нього! — Сергій знічено пробурмотів:

— Пробачте, будь ласка... тут надто тісно...

Одначе посмішка з обличчя незнайомки не сходила, і Сергія вкинуло в жар. Він намагався опанувати себе, якось відволіктися, збити запал свого невгамовного джигуна, що на той час дійшов уже повної кондиції. «Неначе приворожила!» — подумки обурився Сергій. І вже роздратовано звернувся до блондинки:

— Та ви ж зовсім не тримаєтеся за поруччя!

На що вона, злегка повернувши до нього голову, з тією самою посмішкою відказала:

— А навіщо? Впасти тут просто неможливо!

Геть збентежений, Сергій не знайшов нічого кращого, як поцікавитись:

— Чого це ви так весело посміхаєтесь?.. Вам ще далеко їхати?..

— На наступній виходжу, — заспокоїла його блондинка.

На зупинці, щоб випустити її, довелося зійти і йому, та втрапити назад в автобус Сергій уже не зміг. Яка досада! Через цю кралю він тепер уже остаточно спізнився на побачення!.. Проте журився він не довго і тут-таки запропонував:

— Ну, коли вже так сталося, то дозвольте, я вас проведу.

Винуватиця його спізнення подарувала йому сліпучу усмішку й кивнула головою.

Дорогою до її дому Сергій виставлявся, як міг: сипав анекдотами, розповідав кумедні історії. Марина — так звали його нову знайому — дзвінко сміялася, прикриваючи рота рукою. А коли він несподівано притягнув її до себе, вона, відчувши на своїх стегнах уже знайомий з автобуса пружний дотик, рвучко сахнулася назад. Можливо, тоді, в автобусній тисняві, він не згорав би так від сорому, коли б вона стояла до нього лицем, як оце тепер. Не випускаючи її з обіймів, Сергій жадібно припав губами до її щоки, яка одразу ж стала червоно-гарячою. Потім, цілуючи її уже в шию, він спробував розстебнути в неї на грудях кофтинку, але Марина спинила його:

— Не треба, прошу тебе! Не тут...

...Наче доброго знайомого, запросила до помешкання. Всадовила у крісло, ввімкнула телевізор. На столику, де стояла ваза з цукерками, за мить з'явилися коньяк, вино, сигарети. А трохи згодом, подавши нашвидкуруч приготовану вечерю, Марина сіла навпроти Сергія.

Перший тост був за здоров'я господині, другий — за знайомство. Випередивши очікувані запитання, Марина сказала:

— З тобою мені чогось так просто й легко... Ну що тобі розповісти? З чоловіком розлучилася давно, тепер живу сама. Багато працюю, але це не рятує від самотності. Хочеться мати поруч доброго друга, здатного мене розуміти... Де працюю? Керую фірмою, яку заснувала три роки тому. Стомлююся на роботі страшенно. Часом порівнюю себе з робочою конякою, що цілий день возить з лісу колоди. Опинившись удома, падаю на диван. Можу цілий вечір лежати й дивитися телевізор... Машина, що належить моїй фірмі, третій день на ремонті, отож на роботу й з роботи ці дні добираюся на таксі. А от сьогодні, хоч як це дивно, викликати таксі не схотіла. Коли сідала в автобус, то наче передчувала, що зустріну тебе. І, як бачиш, жіноче чуття не підвело...

Слухаючи її сповідь, Сергій випив підряд дві чарки коньяку. Раптом спалах блискавки яскраво освітив кімнату і Маринине обличчя. За перекотами грому почувся шум літньої зливи. Марина поставила на стіл келих, підвелась і, не сказавши більш і слова, рушила до ванної...

Фото Андрія ГРЕЙЖІ

Коли вона знову стала перед ним, Сергій узяв її за плечі, поцілував у губи й легким зусиллям змусив сісти. Вона скорилась і повільно опустилась на диван. Від невтримного потягу й нового спалаху жадання в молодого та ніжнатого чоловіка паморочилось у голові. А жінка тим часом хоча й не опиралася, проте не виказувала жодних емоцій, відчуваючи лишень, як дужі чоловічі руки роздягають її, владно відхиляють на дивані подушки — і ось уже палко пестять усе її тіло, а спраглі губи обсипають його гарячими цілунками. Ще мить — і в неї теж усе поплило перед очима, заволіклося млосним туманом. А потім наринула могутня палюча хвиля нестямної пристрасті й кинула обох у нездоланний каламутний вир...

Повертаючись додому далеко за північ, Сергій пригадував події минулого дня. Як він їхав на побачення з милою хорошою дівчиною, що полонила його душу чимось більшим, ніж гоже личко та стрункі ніжки... Як здибався в автобусі з Мариною... А дівчина марно чекала на нього, і гадки не маючи, де він і що з ним сталося... Така мила, безпосередня й щиросерда... Сергій сягнув рукою до кишені по сигарети, натрапив на Маринину візитну картку — і з досадою пожбурив її геть. Ну, та дарма, уранці, тільки-но прийде на роботу, він зателефонує своїй дівчині, гарненько перепросить, і ввечері вони неодмінно зустрінуться...

На роботу він прийшов рано, коли у відділі нікого ще не було. Та тільки-но ввійшов, як задзвонив телефон. Сергій зняв трубку. То була Марина. Привітавшись, вона квапливо сказала:

— Серьожо, я заїду по тебе в кінці робочого дня. Машину вже відремонтували. Чекатиму на тебе в ній біля під'їзду... А тепер пробач, дуже поспішаю... До зустрічі!..

Сергій поволі поклав трубку. В кімнаті неначе враз запала моторошна тиша. Лише чути було, як дзижчить, б'ючись у віконну шибу, настирлива муха. Тепер вона страшенно його дратувала...

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 1
(див. «Лель» № 1 за 1999 р.)

По горизонталі:
1. Афродіта. 5. Кіно. 6. Ловеласи. 10. Наскок. 12. Монако. 14. Нектар. 15. Ляда. 17. Ома. 19. Лабрадор. 20. Вогонь.
По вертикалі:
1. Ангел. 2. Рукав. 3. Ікона. 4. Амури. 7. Обнімання. 8. Лук. 9. Сексодром. 11. Сон. 13. Арт. 15. Лель. 16. Добро. 17. Орден. 18. Аура.

ЛЕЛЬВОРД № 2

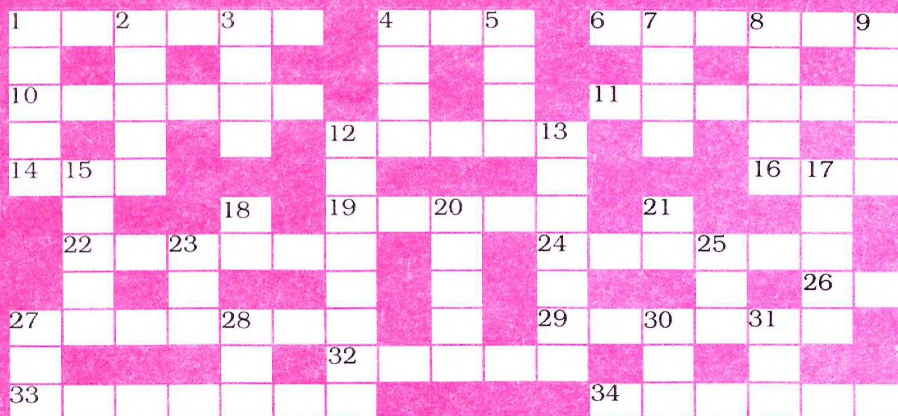

По горизонталі:
1. Лунає в серцях закоханих. 4. Українська чоловіча держава в державі XVI-XVIII ст. 6. З ним чоловіки постійно зраджують жінкам. 10. Слово, яке не можна вживати у ліжку. 11. Омріяний притулок коханця. 12. Рубіж між шлюбом і розлученням. 14. Жіноче ім'я. 16. Обов'язкова передумова злягання. 19. Любитель важкої музики. 22. Метал, з якого починається шлюбне життя. 24. Прутень у індусів. 26. Казанова в коханні. 27. Написи на парканах. 29. Те, що починається в квартирі після пізнього повернення чоловіка. 32. Квітка — символ жіночої чистоти. 33. Одна із слов'янських богинь, на честь якої названо храм у журналі «Лель». 34. Воно починається там, де закінчується кохання.

По вертикалі:
1. Провісник всесвітньої любові. 2. Любовна спокуса. 3. Те, що трапляється внаслідок порушення п.10. 4. Не дуже бажане в коханні. 5. Південно-американська країна. 7. Негативно позначається на потенції. 8. Повітряний «Мерседес». 9. Так в'ється жінка навколо коханого. 12. Новоспечена мати. 13. Голубка. 15. Підходяще ім'я для Стодолі. 17. Любовний зв'язок. 18. Перша нота. 20. Дитя двох рас. 21. Чоловіче начало в китайській сексології. 23. Бюстгальтер. 25. Заради нього відбувається п.6. 27. Поводир не лише у світ кохання. 28. Заряджений атом. 30. Із задоволенням розпилює жінок. 31. Потрібне для нагляду за чоловіком.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 2
По горизонталі: **1. Музика. 4. Січ. 6. Футбол. 10. Слабак. 11. Вагіна. 12. Поріг. 14. Яна. 16. Гра. 19. Рокер. 22. Золото. 24. Лінгам. 26. Ас. 27. Графіті. 29. Болото. 32. Лілея. 33. Дівонія. 34. Болото.**
По вертикалі: **1. Месія. 2. Зваба. 3. Крах. 4. Соло. 5. Чілі. 7. Уран. 8. Боїнг. 9. Ліана. 12. Породілля. 13. Горлиця. 15. Назар. 17. Роман. 18. До. 20. Метис. 21. Ян. 23. Ліф. 25. Гол. 27. Гід. 28. Іон. 30. Кіо. 31. Око.**

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

ЧОРТІВ ПАЛЕЦЬ

Закарпатська народна казка

Був собі у заможних газдів син-одинак, гарний, розумний, тільки одну мав ваду — не мав того, чим дітей роблять. Поки був малий, біди не було, та коли виріс, почали батьки думати, як же його оженити. Стали шукати дівчину, таку, щоб нічого не знала про хлопців. І знайшли на далекому хуторі в бідної вдовиці дочку-одиначку, що ніколи з хутора не виходила. Швиденько посватали, повінчали, і стали молоді жити в гаразді. Вдовиця рада, що дочка добре вийшла заміж, але хотіла би вже внуків. Вона ж не знала про зятеву ваду. Тож, коли на храмове свято прийшла до сватів, — запитала доньку, чи сплять вони з чоловіком. Коли мати запитала, а як вони сплять, донька каже:

— А як можна спати? Полягаємо в ліжко та й спимо.

Тоді мати їй каже, що так недобре, що коли жінка з чоловіком лягають спати, то мають ще й дітей робити.

Отож дочка каже про це чоловікові, а він їй:

— Добре, сьогодні будемо дітей робити. А чи знаєш ти, як їх роблять?

— Та ні, хто ж би мене навчив?

То ввечері, як лягли спати, він узяв грубий мотуз, зсукав з нього джгут та й ну чухати жінці поміж ніг, по її «сестричці». Начухав до болю й крові, аж вона почала кричати, що не хоче і дітей, коли це таке тяжке й болісне діло. Тож жили вони собі й далі, аж біда сталася — хлоп нагло вмер. Зосталася молода жінка вдовицею, а що жили вони заможно, то все добро їй лишилось. І коли скінчилася жалоба, стали до неї сватати-

ся не лише вдівці, а й молоді легіні, бо була ще молода і собою гарна. Але вона всіх питала, чи вміють вони дітей робити. Ну, а хто з чоловіків скаже, що не вміє? То вона всім відмовляла.

А в тому селі мешкав жид, і був у нього наймит Іван, коло худоби ходив. Хлопцеві час би вже женитися, але яка за нього піде, коли нічого свого в нього нема. От жид йому одного разу й каже:

— Іване-е, а якби ти спробував Настуню посватати-и?

— Та де я посватаю, там не такі сватали і пішли ні з чим.

— Іване-е, слухай мене-е. Вона спитає, чи вмієш ти дітей робити, то ти не кажи, що вмієш, кажи, що не вмієш, а там якось воно буде.

Так і було, запитала Настуня Івана, чи вміє він дітей робити, і як почула, що не вміє, зразу згодилася вийти за нього.

Але Іван знав, нащо люди женяться, та коли хотів торкнутися «капустяного» місця — Настуня в крик. Розпитав він, чого вона так боїться, і йде до жида радитись. А жид йому таке говорить:

— Іване-е, ти їй скажи, що в неї двадцять пальців, а в тебе двадцять один, і той двадцять перший тобі чорт дав, а сьогодні має прийти забрати, і, як забере, ти вмреш, треба його сховати. А де сховати, тим сам знаєш.

Прийшов Іван додому, розказав це жінці. Вона налякалася, що може вдруге повдовіти, і погодилася рятувати чоловіка. Полягали вони ввечері спати, а жид прийшов під хату і гримає в стіну. Іван тоді до жінки:

— Ой, чорт уже тут, а ми палець не сховали! Нумо швидко ховати!

І заховали вони «чортів палець» куди слід, і всю ніч ховали. А наступного вечора Настуня засунула під ліжко довбню, і як полягали спати, ну гримати в стіну та кричати:

— Іване, чорт прийшов! Швидше пальця ховай!

І так їй сподобалося пальця ховати, що потім уже й чорта не треба було. А через якийсь час і діточки в них пішли.

Записав і надіслав до редакції
Мирон Рейпаші, м. Ужгород

Фривольна листівка XIX ст.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

«Ананга Ранга»

— індійська книга настанов з мистецтва кохання. Написана приблизно у XVI ст. Калена Малла, вона містить аналіз і компеляції більш ранніх любовних трактатів, зокрема «Камасутри». «Ананга Ранга» європейцям більш відома під назвою «Стадія кохання», а арабською мовою її переклали як «Задоволення жінки».

У книзі подано шість категорій поз. По-перше, ті, де жінка лежить на спині; по-друге, де вона лежить на лівому чи правому боці; по-третє, позиції, в яких кохаються сидячи; по-четверте — різноманітні позиції, коли і він, і вона стоять; по-п'яте, ті з них, де жінка нахилилася на живіт; по-шосте — коли жінка знаходиться зверху, граючи роль чоловіка. Для опису позицій використовувалася йогічна, алхімічна і тваринна термінологія. Багато місця у книзі відведено також дидактичним матеріалам.

АНАНГА РАНГА
(Уривки)

Прикрасьте красиві стіни кімнати кохання картинками та іншими предметами, на яких око може зупинитися із захопленням. Розставте закуски (...), розкладіть повсюдно книги з любовними піснями та ілюстрації любовних позицій. Настінні вогні мають мерехтіти, відбиваючись у широких дзеркалах, у той час як чоловік і жінка і найменшою мірою не повинні стримуватися чи соромитися, відкрито віддаючись своїм нестримним пристрастям на прекрасному ложі, прикрашеному численними корисними подушечками і вкритому балдахіном. Простирадла слід услати квітами і оприскати парфумами (...). У подібній обстановці нехай чоловік, що піднімається на трон кохання, насолоджується жінкою розкуто і у комфорті, вдовольняючи як своє, так і кожне її бажання і забаганку.

...Існує прикмета: якщо у чоловіка лінгам дуже довгий, він завжди буде бідним. Той, у кого лінгам дуже товстий, буде нещасливим. Чоловік з тонким і худим членом буде удачливим, а той, у кого лінгам короткий, має шанс стати королем.

...Один з головних обов'язків чоловіка полягає в тому, щоб навчитися стримувати себе наскільки це можливо і водночас прискорювати насолоду своєї партнерки. Жадання жінки прохолодніше і повільніше пробуджується, ніж жадання чоловіка; її нелегко задовольнити одним актом любовної гри. Її більш повільне збудження потребує тривалих обіймів, і якщо в цьому їй відмовляють, вона нерідко почувається роздратованою. При повторному любовному акті пристрасть жінки остаточно прокидається, і вона досягає оргазму; в такому разі можна сказати, що вона вдоволена. У чоловіка буває навпаки: він наближається до першого акту, сповнений жару кохання, яке холоне впродовж другого акту, часто залишаючи його млявим і не схильним до третього.

Позиція «Верхівка, що обертається». XVIII ст. Раджистан

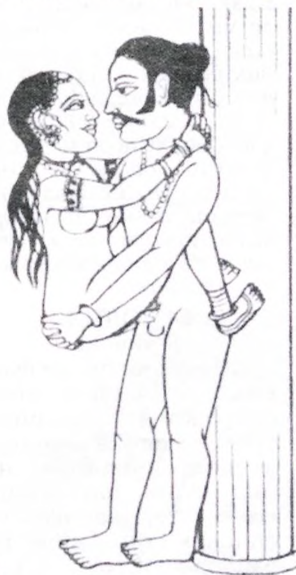

Підважена позиція. XIX ст. Раджистан

Король і королева в образі Вішну і Лакшмі. Бл.1830. З колекції короля Непалу

Андрєєв Леонід (1871—1919)

— відомий російський прозаїк і драматург, що ввійшов у літературу на зламі XIX і XX століть як традиційний реаліст, але невдовзі став на шлях творчих і філософських пошуків, які, зрештою, привели його до модернізму й сприяли закріпленню за ним репутації «декадента». Особливо скандального розголосу набули оповідання Андрєєва «Безодня» та «Пітьма», де темне біологічне начало в людині бере гору над високими й чистими помислами. «Прогресивні» критики одразу ж почепили на письменника ярлик апологета ницих пристрастей, що відвертає читача від нагальних проблем сучасності. Тим часом ці оповідання були першими в російській літературі спробами дослідити патологію людської свідомості й усю неоднозначність та складність внутрішнього світу людини XX століття, що його годі обмежити самими ідейними стосунками. Цю тему письменник розвивав і поглиблював й у подальшій творчості, аж до своєї смерті у Фінляндії, поза межами «совдепії», де ще донедавна ім'я його згадували не вельми охоче, а творчість намагалися звести лише до ранніх повістей та оповідань.

БЕЗОДНЯ
(Уривок)

...На галявині, де було видніше, сиділи коло спорожненої пляшки троє і мовчки, вичікувально дивилися на них. Один, виголений, наче актор, засміявся і свиснув так, ніби це означало: «Ого!»

Серце в Немовецького упало і завмерло у страшній тривозі, але, мовби підштовхуваний спозаду, він ішов просто на тих трьох, повз яких проходила стежка. Ті чекали, і три пари очей темніли незворушно й страшно. І, невиразно бажаючи прихилити до себе цих похмурих, обідраних людей, у чиїй мовчанці вчувалася загроза, показати їм свою безпорадність і збудити в них співчуття, він запитав:

— Де пройти до застави? Тут?

Та вони не відповіли. Голений свиснув щось непевне й насмішкувате, а інші двоє мовчали і дивилися з важкою, лиховісною пильністю. Вони були п'яні, злі, і їм хотілося кохання та руйнації. Червонощокий, одутлий звівся на лікті, потім нерішуче, як ведмідь, зіперся на лапи й устав, тяжко зітхнувши. Товариші мигцем поглянули на нього й знову так само пильно втупились у Зіночку.

— Мені страшно, — самими губами сказала вона.

Не чувши слів, Немовецький зрозумів їх з того, як важко сперлася на нього її рука. І, намагаючись зберегти позірний спокій, але відчуваючи фатальну невідворотність того, що зараз станеться, він почав ступати рівно і твердо. І три пари очей наблизилися, зблиснули й лишилися за спиною.

«Треба тікати, — подумав Немовецький і сам відповів: — Ні, не можна тікати».

— Зовсім хирляк хлопчина, навіть прикро, — сказав третій із тих, що сиділи, лисий, з обрідною рудою бородою. — А дівчинка гарненька, дай Боже кожному.

Усі троє якось знехотя засміялися.

— Пане, постривай на два слова! — густо, басом сказав високий і поглянув на товаришів.

Ті почали підводитись.

Немовецький ішов не озираючись.

— Треба постривати, коли просять, — сказав рудий. — А то ж бо й по шиї можна.

— Тобі кажуть! — гаркнув високий і за два стрибки здогнав перехожих.

Масивна рука лягла на плече Немовецькому й похитнула його, і, обернувшись, він біля самого обличчя зустрів круглі, опуклі й страшні очі. Вони були так близько, наче він дивився на них крізь збільшувальне скло і ясно розрізняв червоні жилки на білку та жовтавий гній на віях. І, пустивши німотну руку Зіночки, він поліз до кишені й забурмотів:

— Грошей! Ось вам грошей. Я із задоволенням...

Опуклі очі дедалі круглилися й ясніли. І, коли Немовецький одвів од них свої очі, високий трохи відступив назад і, не замахуючись, знизу, вдарив його у підборіддя. Голова Немовецького відкинулася, зуби клацнули, кашкет з'їхав на лоба й звалився, і, змахнувши руками, він упав навзнаки. Мовчки, без

Бартоломео АММАНАТІ. Венера. 1571

Амманаті Бартоломео (1511—1592)

Італійський скульптор і архітектор, учень Бандінеллі та Сансовіно. Працював у Венеції, Падуї, Римі, Флоренції та інших містах. Є яскравим представником тосканського напрямку в італійському мистецтві на переході від пізнього Ренесансу до барокко. Відіграв важливу роль у розробці нових принципів архітектури, прагнучи органічно поєднати архітектурні та скульптурні форми з простором.

Малюнок до коміксу. Фінляндія, 1975

крику, повернулася Зіночка й пустилася бігти, одразу ж набравши всієї швидкості, на яку була здатна.

Голений крикнув протягло й дивно:

— А-а-а!.. — І з тим криком погнавсь за нею.

Немовецький, хитаючись, підхопився, але не встиг ще й випростатись, як знову був збитий з ніг ударом у потилицю. Останнє, що він побачив, — це жмуток рудої бороди, що майже заліз йому до рота, а поза ним темряву лісу та світлу кофтину дівчини, котра мовчки й швидко бігла геть, — а за нею дрібним скоком, наздоганяючи, мчав голений.

Високий і рудий, які кинули Немовецького в рів, постояли трохи, дослухаючись до того, що діється на дні рову. Та обличчя їхні і очі були звернені в той бік, куди побігла Зіночка. Звідти почувся високий, придушений жіночий крик і враз завмер. І високий сердито вигукнув:

— Мерзотник! — І навпростець, ламаючи сучча, як ведмідь, побіг.

— І я! І я! — тоненьким голоском кричав рудий, пускаючись за ним услід. Він був слабосилий і скоро захекався; у боротьбі йому забили коліно, і йому було прикро, що думка про дівчину сяйнула в нього першого, а дістанеться вона йому останньою. Він пристав, потер рукою коліно, висякався, приклавши пальця до носа, і знов побіг, жалісно волаючи: — І я! І я!..

....

До рота Немовецькому набралася земля й скрипіла на зубах. І перше, найдужче, що він відчув, повернувшись до тями, був густий і спокійний запах землі. Він простяг руку й став шукати кашкета, щоб піти, але кашкета не було. І те, що його не було, ураз зробило все ясним; і він зрозумів: те, що сталося, не сон, а жахлива правда. І за хвилю, завмираючи від жаху, він уже дерся вгору, обривався разом з осипами землі — і знову дерся й хапавсь за гнучке гілля куща. А вилізши, побіг просто себе, не роздумуючи й не обираючи напрямку.

Андрофілія

— чоловічий гомосексуалізм з потягом до дорослих чоловіків.

Андрофія

— пасивна педерастія.

— Зінаїдо Миколаївно! — гукав Немовецький і голосно вимовляв перше слово, але тихо — друге, неначе втрачаючи разом зі звуком надію на те, що хтось обізветься.

І ніхто не обзивався.

Потім він утрапив на стежку, впізнав її і дійшов до галявини. І тут знов, і вже зовсім, зрозумів, що все те правда, і з жахом заметався, гукаючи:

— Зінаїдо Миколаївно! Це я! Я!..

Ніхто не обзивався, і, повернувшись лицем туди, де мало бути місто, Немовецький роздільно крикнув:

— По-мо-жі-і-іть!..

І знову заметався, щось шепочучи, обнишпорюючи кущі, коли це перед самими його ногами зринула невиразна біляста пляма, схожа на застиглу пляму тьмяного світла. То лежала Зіночка.

— Господи! Що ж це? — з сухими очима, але голосом, у якому бриніло ридання, сказав Немовецький і, ставши на коліна, доторкнувся до лежачої.

Рука його попала на оголене тіло, гладеньке, пружне, але не мертве, і Немовецький, здригнувшись, відсмикнув її.

— Мила моя, голубонько моя, це я, — шепотів він, шукаючи в темряві її обличчя.

І знову, вже в інший бік, сягнув він рукою, і знову натрапив на голе тіло, і так, хоч би куди він сягав нею, він незмінно намацував це голе жіноче тіло, гладеньке, пружне, що ніби теплішло під дотиком руки. Іноді він одсмикував руку швидко, але іноді затримував, і, як сам він, без кашкета, в подертому одязі, здавався собі несправжнім, так і з цим оголеним тілом він не міг пов'язати уявлення про Зіночку. І те, що сталося тут, що робили ті люди з цим безмовним жіночим тілом, уявилось йому в усій мерзенній виразності — і якоюсь дивною, говіркою силою озвалось у всіх його членах. Потягшись так, що хруснули суглоби, він тупо вперся очима в білу пляму й нахмурив брови, як ото робить задумана людина. Жах перед тим, що сталося, застигав у ньому, згортався в клубок і лежав у душі, мов щось стороннє й безсиле.

— Господи, та що ж це? — повторив він, але звук був неправдивий, наче зумисне.

Він намацав серце: воно билося тихо, але рівно, і коли він нахилився до самого обличчя, то почув слабкий віддих, так ніби Зіночка не була глибоко непритомна, а просто спала. І він тихо покликав її:

— Зіночко, це я.

І тут-таки відчув, що буде чомусь добре, якщо вона ще довго не прокинеться. Затамувавши віддих і швидко озирнувшись довкола, він обережно погладив її по щоці й поцілував, спершу в заплющені очі, потім у губи, що м'яко розтулилися під міцним цілунком. Його злякало, що вона може прокинутись, і він одсахнувся й завмер. Та тіло було німотне й нерухоме, і в його безпорадності й приступності було щось жалюгідне і дражливе, таке, що невідпорно вабило до себе. З глибокою ніжністю й злодійською, полохливою обачністю Немовецький намагався накинути на неї клапті її одежі, і двоїсте відчуття матерії та голого тіла було гостре, як ніж, і незбагненне, як безумство...

— Це я! Я! — безглуздо повторював він, не розуміючи навколишньо-

АКТ. Французька гравюра. 1925

Поліклет. АМАЗОНКА (копія з оригіналу). V ст. до н.е.

го. І, прислухаючись до дихання Зіночки, не відводячи очей від того місця, де було її обличчя, він посунув руку далі. Прислухавсь — і посунув ще. — Та що ж це? — голосно й відчайдушно вигукнув він і підхопився, жахаючись самого себе.

На мить в очах йому сяйнуло Зіноччине обличчя і зникло. Він намагався зрозуміти, що оце тіло — Зіночка, з якою він ішов сьогодні й яка говорила до нього, — і не міг; він намагався усвідомити жах того, що сталося, але жах був надто великий, коли думати, що все це правда, — і не з'являвся.

— Зінаїдо Миколаївно! — крикнув він благально. — Навіщо ж це? Зінаїдо Миколаївно?

Та безмовним залишалося змучене тіло, і з недоладними словами Немовецький укляк на коліна. Він благав, погрожував, казав, що уб'є себе, і термосив лежачу, притискаючи її до себе і майже впинаючись нігтями. Потепліле тіло м'яко піддавалось його зусиллям, слухняно відгукуючись на його рухи, і все це було таке страхітливо незрозуміле й дике, що Немовецький знову скочив на ноги й уривчасто крикнув:

— Поможіть! — І звук був облудний, неначе зумисне.

І знову він накинувся на неспроможне опиратися тіло, цілуючи, плачучи, відчуваючи перед собою якусь безодню, темну, страшну, що притягувала до себе. Немовецького не було. Немовецький залишився десь позаду, а той, що був тепер, з шаленою жорстокістю м'яв гаряче піддатливе тіло і говорив, усміхаючись хитрим усміхом безумця:

— Озовися! Чи ти не хочеш? Я кохаю тебе, кохаю тебе... — З тимтаки хитрим усміхом він наблизив розширені очі до самого обличчя Зіночки й шепотів: — Я кохаю тебе. Ти не хочеш говорити, але ти всміхаєшся, я це бачу. Я кохаю тебе, кохаю, кохаю... — Він міцніше притис до себе м'яке, безвільне тіло, що своєю безживною піддатливістю збуджувало дику пристрасть, ламав руки й безгучно шепотів, зберігши від людини саму лише здатність брехати: — Я кохаю тебе. Ми нікому не скажемо, і ніхто не дізнається. І я одружуся з тобою, завтра, коли хочеш. Я кохаю тебе. Я поцілую тебе, і ти мені відповіси — гаразд? Зіночко...

І з силою він притисся до її губів, відчуваючи, як зуби вдавлюються в тіло, і в болю та міцності цілунку втрачаючи останні проблиски думки. Йому здалося, що губи дівчини здригнулись. На одну мить блискотливий вогненний жах осяяв його думки, відкривши перед ним чорну безодню.

І чорна безодня поглинула його.

1902

З російської переклав
Володимир
МИТРОФАНОВ

Амок

— стан надзвичайного збудження, який характеризується агресією, втратою здорового глузду; еротичне засліплення. Амок спостерігається у жителів Малайських островів та Індокитаю. Його причиною є так звана культура сорому: виявляючи агресію щодо інших, людина водночас оберігає себе і своє почуття провини і сорому. Агресія найчастіше є наслідком сексуальних проблем, зради партнера, ненависті до спокусника дружини.

АНОНІМНИЙ офорт. Париж. 1920

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

Гралися

І уявляю, і пригадую,
І серце грає, як струна:
Там, над рікою, за левадою,
Живе вдовиченька одна.

Ніби тільки діти граються. Все життя — гра. Ми вчилися від дітей, як вони від нас. Малі будують хатку, а ми — хату, церкву, палац. Вони крем'яхами, гай вигойдує вишні, черешні, горіхи... А в Надиній хаті прибрано, охайно...

Спершу гралися губи — тулились одні до одних, тиснулись, очі гралысь очима, голубі — соромливістю, карі — словами, говорили про стручок, про горошину в ньому, дуже солодку, уявляли, що довкола

— В тебе, Надійко моя.
— Вже твоя?
— А чия ж?
— Уже шукаєш?
— Уже знайшов.

А стручок... Куди гороховому!.. Цей вологий, соковитий. Торкнутися б тієї горошини!..

Губи не покидають губ, а мої пальці глибоко нишпорять — шукають горошину, купаються в животлющій поливі, а горошина стає набубнявілою квасолиною.

Хоч надворі осінньо, — а там гаряче літо, а там сонце. Зваба голубих очей шепоче:

— Пальцями не граються.
— Так, так, зараз пущу лошачка.

Два світи сходяться воєдино — міцно, рухливо.

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

граються у весілля, ми вінчаємось. Діти навіть у похорон граються, вдавано плачуть за лялькою в картонній коробці. Буває, що й деякі дорослі — вдавано. Граємось у серйозні виробничі збори, в гучні вибори — світ. Діти граються в зайчики, а ми годуємо і їмо кролів.

Там, за рікою, за левадою...

Ріка грається прибережними стручка повилось ніжне огудиння.

— Дуже хочу знайти...
— Що? — питала Надя.
— Стручок і ту солодку горошину.
— Хитрий.
— Ні, я дуже хочу!
— Хотіти нікому не заборонено, але де взяти стручка?
— Є.
— Де?

Не думалося, що з-за горошини може всміхатися ляля, але й лялею граються діти, одягають її гарно.

Тісніше влягаємось, і під нами пружно гойдається надійне підгрунтя.

У хаті по-весняному літають, по солов'їному щебечуть веселики.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

ЛЕЛЬ

ВЕЧОРН

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

ОБМОВКИ ТА НЕДОЧУВАНКИ

Херотика

Пеніснийй корт

Птах Пеніс

Крилатий Херос

Концерт для пипки з оркестром

Комп'ютерні пхайли

Дволикий Анус

Фалософія

Сексурсійне бюро

ПенісИстка

Обіцянка-цицянка

Бляндинка

Марія Простопчук у костюмі Снігуроньки.
Фото PLAYBOY

ИЧІ

Як коваль від пияцтва кодував

В окрузі поширилася чутка про те, що місцевий коваль дуже ефективно кодував чоловіків від вживання спиртного. Багато п'яниць відхрестилися від «зеленого змія», та ніхто не знав, що ж зробив з ними коваль.

Федір і собі перейнявся цією затією. Бо дуже вже допекла його звичка до чарки.

— Ну як же той коваль кодує? — допитувався Федір в сусіда, що вже з місяць і краплі в рот не брав.

— То сам піди до нього, тоді взнаєш.

Так і не розповів Федорові про процедуру кодування сусід. Тож вирішив Федір сам сходити до коваля.

— Усе просто, ніяких шкідливих ефектів, — заспокоїв коваль Федора. Взяв обуха, геп по голові — оглушив пацієнта. Потім зняв з непритомного штани й відмахав його в дупу.

Невдовзі Федір прийшов до тями та й запитує, навіщо коваль це зробив.

— Оце ж я так кодую. А як дізнаюся, що хоч трішки випив, — розкажу всім про це кодування.

Зрозумів Федір, чому інші чоловіки нічого не розповідали. Але пізно вже було: довелося кидати пити.

Стецькове змужніння

Одного вечора довго не було Стецька вдома. Коли прийшов, батько з порога запитав, де він був.

— Та і...ся... — зніяковіло відповів Стиць.

— Давай, стара, на стіл подавай — наш синок мужчиною став! Сідай Стицю, чого стоїш?

— Та срака болить.

Записав Юрко РУДЕНКО

Фалотелія
Кліторатура

Маркіз де Взад
Лібідонька

Порнолон
Блядниковий період
Ерекціонер

Кастральне тіло
Ерективний двигун

Еякуляція в тил
Жіночий гуртовжиток

Полюційна дільниця

Записав Елем ГРИЦЬ

ВЕЗУВІЙ ПРОСНУВСЯ!

Пародія

Щастя! Благання! Кохання! Оргазму!..
Стогнуть пружини,
зітхають і охають.
Скільки, кохана, ти мною не кохана!
Ноги злетіли у зоряне небо!
Хочу заглибитись глибше у тебе.
Вічність спресована в мить і світи.
Тільки два рухи: туди і сюди...
Ошалілий, розтерзай, обезумій!
Позачасовість. Проснувся Везувій.
Анатолій Криловець.
«...В тебе заходжу.
Тіл двох биття...»

Стогнуть пружини,
зітхають і охають.
Скільки, кохана,
ти мною не кохана!
Я все вірші
про кохання строчу,
Я сокровенні рядочки шепчу:
«Щастя! Благання!
Кохана, для тебе!..»
Та — хутчіш ноги здіймає у небо!
І розставляє їх ширше і ширше...
Чую — Везувій проснувся і дише.
Клятий, нарешті!
Ну й довго ж ти спав:
я свою жінку давно не кохав!
Я вже забув,
як це робиться, браття...
Ох, і марудне, скажу вам, заняття!
Тільки два рухи: туди і сюди...
Ще одна мить — і... вже лампу світи!

Лариса ОМЕЛЬЧЕНКО,
Дніпропетровська обл.

ПРОЩАННЯ З ЗИМОЮ

Якщо у житті бракує свят, їх треба придумати. Або ще краще — організувати. Саме так вчинила передова доярка Марійка Простопчук, запропонувавши на Масницю провести карнавал з масками. Учасники вечорниць радо погодилися, не підозрюючи, що, окрім свята, Марії бажалося продемонструвати всім костюм Снігуроньки, який із запізненням — уже після новорічних свят, але все-таки привіз із Конотопа механізатор широкого профілю Степан Середенко. Запізнення з подарунком хлопець пояснив тим, що розкішну спідницю та пишну корону виготовляли за спеціальним замовленням аж у Фінляндії, а це, самі розумієте, світ не близький.

Чи треба казати, що перший приз виборола Марійка? Її хоч і впізнали одразу у такому костюмі, але очей від Снігуроньки не відривали увесь вечір. Особливо хлопці. Наталка Коваленко із заздрощів навіть гранчак, принесений з дому, розбила, гепнувши ним об підлогу. Іншого їй ніхто не дав, тому вона, на додаток до всього, залишилася того вечора тверезою.

МАЙОРША

Олександр ЖОВНА

Оповідання

Монотонний металевий скрип важкої темної брами Н-ської тюрми мав одну своєрідну властивість, що зайвий раз підтверджувала те, що все на цьому світі відносне. Він зустрічав засуджених в одній тональності, а проводжав — у зовсім іншій. Три роки тому ця брама завила для Пашки голодним самотнім вовком, а сьогодні озвалася закличним голосом молодого бізона в період шлюбних ігор.

Пашка вдихнув на повні груди, задер голову, і одинока розсіяна хмаринка, що мляво висіла в синій блакиті, чомусь здалася йому банальною і зовсім нікчемною в порівнянні з тим, що вирувало в цю мить у його душі. Усе довкола — сонце, блакить неба, свіже осіннє повітря — було прекрасне і варте уваги, навіть захвату, але Пашці тепер найбільше у світі хотілося баби. Просто баби — і ніяких тобі зайвих слів. Перед ним не поставало якогось конкретно окресленого образу. То було щось узагальнене, поки що не сформоване в певний суб'єкт, але таке звабливе, що Пашку аж розпирало від нетерплячки і по тілу час від часу перебігала гаряча хвиля. Від надміру почуттів він знову вдихнув повітря і раптом вигукнув щось нерозбірливе. Що саме — він і не знав до пуття, але це було не так важливо. То кричала Пашчина душа, вихоплюючи свою воскреслу жагу назустріч життєвому пробудженню. І дарма, що на нього здивовано озирнувся якийсь перехожий, і зовсім не обов'язково, щоб він зрозумів Пашку. Тому що все те було дріб'язком, не вартим уваги. А головне ж те, що душа його не заніміла, що після довгого мовчання вона знову заговорила, закричала, вирвалась на волю.

Трохи згодом Пашка сидів у вагоні поїзда, що мчав його від місця позбавлення волі, і бажання, яке виникло так зненацька, і далі не давало йому спокою.

На пероні його ніхто не зустрів. Але Пашка не надто засмутився. Та й зустрічати його в рідному містечку було просто нікому.

Старечою, ледь помітною усмішкою привітали Пашку латані шматками фанери двері його «комуналки», і та сумовита усмішка легко торкнулася потаємних сентиментальнихважелів, що навіть у таких мужчин, як Пашка, витискують сльозу. Пашка відмахнувся від миттєвої слабини і засунув руку під горішній одвірок. На серці йому потеплило, коли пальці намацали ключа.

У кімнаті, побачивши знайомі речі, Пашка знову на якусь мить утратив владу над почуттями, але тільки на мить. Бажання, що так наполегливо засіло в ньому, міцно тримало його на чітко визначеному курсі.

Відкрутивши верхню частину трубчастої дверної ручки, Пашка витяг звідти згорнуті у трубку сотенні купюри.

Асортимент місцевих закладів, де б можна було влаштувати собі свято, а також визначитись зі своєю метою, не спонукав до довгих роздумів. Ресторанчик з вишуканою назвою «Колос» ще за часів порівняно безтурботної Пашчиної молодості частував його збудливими напоями і приємними зустрічами, спогади про які й дотепер викликали в ньому сласну млість.

Вітражні вікна ресторанчика жевріли у глибині парку. З темної алеї до Пашки вийшли двоє і попрохали вогню. Припаливши, вони поглянули на максимально вкорочену Пашчину зачіску і, перезирнувшись, нерішуче відступили.

Пашка був спокійний.

«Молодняк, — байдужно подумав він. — Морди незнайомі... Пригод шукають. Ну-ну...»

Заклавши руки в кишені, він увійшов у розчинені двері.

Нараз воскреслий спиртово-тютюновий дух, тьмяне світло й тихі звуки блюзу втішною хвилею вдарили Пашці в голову. І йому страх як захотілося сьогодні «козирнути».

Людей було небагато. Пашка обвів поглядом залу. Столик біля стіни з білим багетом був вільний. Саме за цим столиком полюбляв сидіти Пашка. З естради затріщав динамік, і мікрофон гучно зафонував. Музиканти були незнайомі. Пашка пройшов до столика, сів і почав роздивлятися довкола. З-за ширми, що відгороджувала кухню від зали, вийшла офіціантка і підійшла до нього.

— Сонька... — задумано і з несподіваною благодушністю мовив Пашка.

Вона стояла перед ним з книжечкою та олівцем і не впізнавала його.

— Сонько, Сонько, невже я так змінився?

Схожа на Вінні-Пуха із затонованим кремом синцем під лівим оком, офіціантка напружила погляд, і пухкі руки її опустилися.

— Пашка...

Пашка посміхнувся, хитнув головою і рвучко провів долонею по своїй стриженій голові.

Соня підсіла до столу.

— Звільнився... Сивий став...

— Не в Артеці, Соню, був, да... Та дарма, Соню, сивина для мужчини, сама знаєш, не бар'єр. Коротше, — тихо, підкреслено спокійно провадив Пашка, — сьогодні гуляю, зрозуміла?— І виклав на стіл гроші. — Неси все, що є. Все. Зрозуміла? Щоб на жодному столі нічого подібного. Повечеряєш зі мною.

Кожне Пашчине приглушене слово збуджувало Соню, і її й без того округлене тіло, здавалося, розбухало і ставало ще округлішим. Такі ж кулясті великі груди схвильовано роздималися, ніби намірялися вихопитись із пут білого мережаного фартушка і полетіти в небо. Пашка пам'ятав ці груди ще відтоді, як уперше познайомився з Сонькою. Сонька вміло керувала ними, і вони нерідко здобували їй успіх у чоловіків. Та Пашку вони чомусь не збуджували, а навіть навпаки — викликали досить неприємні асоціації. Синювато-бліді, вони здавались наповненими якоюсь напівпрозорою рідиною і нагадували йому слизькі кулі зеленюків, що їх ті роздувають, коли так бридко кричать.

— Пляшку коньяку і горілки побільше, шампанського теж.

Сонька не ховала задоволення, обличчя її розшарілося, а груди — груди так і ходили ходором, так і ходили на повну потужність.

Невдовзі столик запістрявів неабияким для «Колоса» асортиментом страв та спиртних напоїв. Давні знайомі цокнулися і випили без зайвих слів.

— Трохи незручно, я все ж на роботі, — мовила розпашіла Сонька.

— Пусте, — відказав Пашка, — у мене сьогодні свято. Вони «Ваньку» знають?

Сонька поглянула на естраду і стенула плечима.

Пашка узяв четвертну й пішов до музикантів.

За хвилю в «Колосі» залунала «Ванька» Висоцького, тішачи Пашчину душу.

Було вже близько одинадцятої, коли у дверях з'явилась особа, чия імпозантність змусила навіть Пашку роззявити рота. Це було якраз те, чого там бракувало. Здавалося, сама доля заштовхнула її до «Колоса» в цю хвилину. Погойдуючись на довгих ногах, обтягнутих чорними панчохами, вона пройшла до зали. Її супер-міні-сукенка прикривала лише ті частини тіла, на яких уже закінчувалась інтрига й починався відвертий секс. Це була та сама ватерлінія, що валить наповал, крок уліво, крок управо — смерть.

— Те що треба... — прошепотіли Пашчині уста. — Хто така?

Сонька закопилила губи, її могутній бюст охляв і поникнув.
— Майорша, — якось безпорадно відказала вона.
— Майорша? — здивувався Пашка. — Невже це вона?
— Вона, а то хто ж... — невдоволено мовила Сонька.
— А майор?
— Майора нема. Убили в Афгані. А вона спивається.
Пашка задумався. Невже це справді була вона, та сама Майорша, в яку закохані військові і цивільні, комуністи й безпартійні і навіть євреї? Але де ж поділася та неприступність, та королівська пиха, відверте самовдоволення? За якісь три роки все це кудись зникло, пропало. Як може змінитися людина! Однак фізичні дані Майорші і тепер лишалися на висоті. Десь глибоко в душі Пашка відчув, що сьогодні йому випадає шанс, яким він може скористатися.
— Запроси її.
— Вона нахабна, — по-змовницьки прошепотіла Сонька.
— Запроси, — вже рішучіше сказав Пашка.
Сонька дивилася на нього і чекала: може, щось станеться і Пашка змінить своє рішення. Але нічого не сталося. Пашка був цілеспрямований і вже сердито повторив своє прохання.
Сонька підвелася зі стільця, відверто нещиро посміхнулася до Майорші й махнула рукою, запрошуючи її до столу.
Пашка аж очам не повірив: з такою легкістю колишня неприступна дама погодилася на це фамільярне запрошення.
— Привіт! — недбало кинула Майорша і з тією ж безпосередністю всілася Пашці на коліна. Тоді взяла пляшку, в якій було ще досить коньяку, і хильнула прямо «з горла». Висмикнувши з Пашчиного рота сигарету, вона смачно затяглась і випустила дим Пашці в обличчя. Пашка з розумінням посміхнувся. Йому імпонували такі безцеремонні манери, особливо в жінок.
— Гуляємо? — запитала Майорша, звертаючись до Соньки, і запитання прозвучало так, ніби не вона щойно пристала до гурту, а саме Сонька. Майорша почувала себе настільки вільно, ніби сиділа на Пашчиних колінах уже не вперше. Пашку це дуже розвеселило, і він зі сміхом цмокнув Майоршу в шию. Майорша, не зважаючи на нього, знову випила нахильці. Сонька помітно знітилась і навіть неначе схудла на очах.
— Соню, ще пляшку коньяку! — вигукнув Пашка.
Сонька знехотя підвелась і пішла виконувати замовлення.
Майорша сіла на стілець поруч Пашки і, примруживши очі, пильно поглянула на нього.
— Ти хто? Я тебе не знаю.
Пашка посміхнувся.
— Майорша... — без будь-якої інтонації, задумано промовив він.
— Звідки знаєш?
— Знаю...
Майорша і далі дивилася на Пашку, тримаючи паузу.
— Хочеш мене? — запитала вона несподівано.
Пашка хитнув головою на згоду і знову посміхнувся.
Майорша не посміхалася, на обличчі її не відбивалося ніяких емоцій; великі чорні очі дивилися з-під чорної смоляної гривки трохи байдужно, але все ж були такі самі прекрасні, як і кілька років тому. Майорша не впізнавала Пашку. Та й з чого б то їй було впізнати його? Тоді вони належали до різних соціальних груп. Пашка — звичайний урка, а вона — поважна особа, дружина майора з військкомату. Вона просто не звертала уваги на таких, як він. На неї задивлялося районне начальство, не те що якийсь там Пашка. Але Пашка її добре пам'ятав.
Сонька повернулася з новою пляшкою.
Пашка налив у чарки.
— Пшепрашем, пані. Як кажуть пшеки, пердикнем, бо одвикнем!
Пашка з п'яним захватом спостерігав, як пила Майорша. На відміну від Соньки вона не пропускала жодної чарки. Пашка з нетерпінням чекав, коли вона сп'яніє, але Майорша, здавалося, могла випити й відро. Пашка нахилився до Соньки і щось зашепотів їй на вухо, а тоді, звертаючись уже до Майорші, сказав:
— Нас запрошують у гості. Кабак зачиняється, та свято ще не скінчилося.
— Куди? — байдужно запитала Майорша.
— Соня запрошує нас до себе. Правда ж, Соню?
Сонька без особливого ентузіазму кивнула головою.
Ніч була чудова — прозора, прохолодна і місячна.
Соньчина хата, що дісталася їй у спадок від батьків-алкоголіків, стояла на глухій вуличці у невеликому вибалку за міською лазнею. Вулиця так і звалася — Лазневий схил.
Від хвіртки через дорогу промчала тічка собак, і Сонька вилаялась у темряву.
За хвилю вона прочинила двері, і всі троє, похитуючись, всунулися до хати.
Зі столу на підлогу цибонуло щось темне, чорне, величезне. Сонька підфутболила його ногою, і воно, вереснувши, відлетіло.
Майорша якось дико зареготала, і її чорні очі зблиснули в сутіні.
— Та ввімкни ж ти світло! Що — так і будемо потемки? — прохрипів Пашка і прокашлявся.
Сонька ввімкнула світло. Посеред хати на підлозі сидів величезний чорний котяра і чухався.
— Соньчин бахур! — знову зареготала Майорша.
Пашка підтяг її до себе і поцілував у губи.
— Випити хочу! — голосно сказала Майорша.
— Сонько, накривай, свято триває! — заволав на всю хату Пашка.
Чорний котяра злякано кинувся під стіл. Сонька змахнула зі скатертини крихти та якісь недоїдки і запросила гостей. Пашка виставив на стіл недопиту пляшку коньяку і пляшку шампанського. Господиня подала сирі яйця і сало.
— Обожаю сало, — сказала Майорша. — А в Соньки воно завжди класне.
Пашка гучно вистрілив шампанським, і величезний котяра, що потроху почав був звикати до гостей, знову забився під стіл.
— Буду-буду-буду! Буду делать мотлох! — весело проспівала Майорша і задерла догори свою супермінісукенку, демонструючи напівпрозорі трусики. Сонька скептично усміхнулась і випнула груди. Пашка п'янів від сприятливих обставин. Коньяк зникав на очах.
— Хочу домашньої! — вередливо мовила Майорша. — Під сало, всього стопку. Сонько, дай, я знаю, в тебе є. Дай, бо умру! Пашо, скажи їй...
А Пашка гладив Майорші ноги і пропонував зовсім інше.
— Стопочку — і зразу ляжемо. Пашо, я сказала!
Соньку теж розвезло, але ревнощі не давали їй цілковито розслабитись.
— Соню, я тебе дуже прошу... — мовив Пашка.
Щось промимривши собі під ніс, Сонька вийшла в другу кімнату і повернулася з пляшкою домашньої...
Коли Сонька вимкнула світло, в пляшці від домашньої було порожньо.

Фото Дмитра ЗЮБРИЦЬКОГО

Сонька впала на ліжко, а Пашка потяг Майоршу до дивана. Посадив її, і Майорша із заплющеними очима відкинулася на спинку. Оцінивши ситуацію, Пашка вирішив диван розікласти. Щоб не турбувати Майоршу, він натужився і підняв сидіння. Майорша перевернулася разом з диваном і, стукнувшись головою об стіну, тихо застогнала. Пашка опустив диван, але той не розклався. Пашка повторив операцію, і Майорша знову стукнулась об стіну і знову застогнала. Цього разу диван розклався і збільшився вдвоє.

Сонька лежала на ліжку і напружено вдивлялася в темряву. З кожним звуком, що долинав від стіни, де стояв диван, з неї спадав хміль. Поступово очі її звикли до темряви, і перше, що вона побачила, було те, як на підлогу впали Майоршині чорні панчохи, а за ними й трусики. Далі вона впізнала знайомі Пашчині джинси і майже зовсім протверезіла. Ритмічні рухи, скрипіння дивана і тяжкий Пашчин віддих доводили її до розпачу. Сонька відвернулась до стіни й заплющила очі. Але після того, як Майорша млосно застогнала, вона знову повернулась і тієї ж миті побачила, як у сутіні ходить сюди-туди блідий Пашчин зад. На зміну алкогольному сп'янінню на неї накотило сп'яніння іншого характеру. Сонька простяглася на ліжку, випростала ноги й схопила себе руками за груди. Від дивана й далі долинали чимраз гучніші зітхання. А Сонька гладила власні груди і теж тяжко дихала...

Далеко за північ у кімнаті нарешті настала тиша. Всі поснули, і цієї просто-таки мертвотної тиші не порушував жоден звук. Чи не від неї Пашка й прокинувся. Розплющив очі, безтямно оглядівся, і сон знову зморив його. Однак через деякий час Пашка ще уві сні відчув якусь тривогу, ба навіть незрозумілий страх. Він знову розплющив очі і поглянув на Майоршу. Її голе тіло лежало поруч і навіть у сутіні здалося Пашці наче потемнілим. Пашка хотів був заплющити очі й одвернутися до стіни, але йому завадило якесь лихе передчуття, що раптом наринуло на нього. Він дивився на нерухому Майоршу, і йому здалося, ніби вона не дихає. Переборюючи острах, Пашка простяг руку і доторкнувся до тіла. Пальці його пронизав неприємний холод.

— Сонько! — заволав Пашка, — Сонько, увімкни світло!

Заспана Сонька, не розуміючи, в чому річ, пробурмотіла щось непевне.

— Сонько, світло мерщій!!!

Не чекаючи далі, Пашка миттю перескочив через Майоршине тіло і, налапавши в темряві вимикач, увімкнув світло.

Сонька сиділа на ліжку, і величезні груди в червоних плямах лежали в неї на колінах.

— Якого біса... — мружачись від світла, почала була вона.

Пашка, затамувавши віддих, дивився на диван. Сонька перевела погляд, і раптом очі її зробилися круглі. На дивані лежало темно-фіолетове тіло. Таке фіолетове, ніби його щойно облили чорнилом. Обоє злякано перезирнулися. З кухні вийшов величезний чорний котяра і, потершись об Сончині ноги, нявкнув.

— Згоріла... — тихо мовила Сонька.

— Що ти городиш? Як це згоріла? — сторопіло запитав Пашка.

— Згоріла, згоріла, — впевнено сказала Сонька. — Я знаю, мій батько теж такий був, як помер.

— Підійди до неї, помацай, може, ні... — тремтячим голосом пробелькотів Пашка.

Сонька поглянула на нього, потім спокійно підійшла до Майорші.

— Готова, — сказала вона, повертаючись назад. — Кажу ж тобі, в мене батько так само згорів.

Пашка вражено дивився на фіолетовий труп, що його лише годину тому обсипав поцілунками. Сонька плюнула з досади.

— Тільки цієї халепи бракувало.

Поступово Пашка опанував себе і почав міркувати.

— Але що тепер з нею робити? Труп — це тобі неабищо. Що скажемо? Як пояснимо? Мені тільки «мокрухи» не вистачало.

— А до чого тут ми? Ми ж її не вбивали.

— А ти тепер спробуй поясни. Лягаві, знаєш, теж хліб їдять. Треба зробити так, щоб про це ніхто ніколи не дізнався.

Сонька замислилась.

— Закопати в городі? Там нижче виярок, усе одно ніхто не ходить, місце глухе, та й який чорт її шукатиме...

Пашка мовчав. Сонька теж замовкла. Обоє стояли, світячи голими тілами.

— Іншої ради нема. Зробимо, як кажеш, — розсудив Пашка. — Я тільки збігаю додому перевдягнусь, а ти чекай. Я скоро буду.

Пашка натяг джинси, накинув куртку і грюкнув дверима.

Сонька стояла посеред кімнати, опустивши руки, а за її спиною лежала фіолетова Майорша. Сонька навіть не встигла опам'ятатись, як лишилася сама. Коли хвилину тому з нею був Пашка, вона почувалася майже спокійною, але тепер в її великі груди закрався неприємний холод. Вона боялася повернути голову й знову побачити мертву. І раптом Сонька відчула легкий дотик. Серце її впало. Вона насилу повернула голову. Майорша лежала так само, як і раніше. Величезний чорний котяра замурчав і ще раз ткнувся головою в Сончині ноги. Сонька зітхнула.

Пашка зачинив за собою двері своєї кімнати і трохи віддихався. Тоді сів на ліжко, обхопив голову руками і задумався. Такого паскудства на душі він не пам'ятав скільки жив. Боже, яка дурниця...

На стіні забамкав старий годинник. Пашка здригнувся і поглянув на засиджений мухами циферблат. Стрілки показували третю годину. Десь далеко за вікном прокричав півень і зовсім з іншого боку озвався ще один.

— Чому я маю повертатися? — раптом запитав себе Пашка. — Що вона, сама не впорається? Сонька баба здорова, закопає без помічників. Вона тепер у цьому більше зацікавлена. А мені ті могильні справи ні до чого.

Пашка скинув черевики й заліз під ковдру. Він чомусь ніяк не міг зігрітися. Сон теж кудись подівся, і він ще довго совався на ліжку.

Вранці, коли Пашчину кімнату залило сонцем і по радіо заговорили про перебудову, у двері хтось постукав.

Пашка протер очі і сів. У двері знову постукали.

— Хто? — хрипло запитав Пашка.

За дверима радісно захихотіли.

— Я ж знаю, що ти повернувся. Мені ще вчора сказали.... Пашунь, у мене чверточка...

Пашка сповз з ліжка.

— Почекай, зараз відчиню.

На порозі стояв старий засушений опеньок, Пашчин сусіда — фронтовик з однією ногою і двома орденами. Доля начеб зіграла з ним такий жарт: Опеньок було його прізвище. А Пашка звав його Опеньком засушеним.

Опеньок виставив на стіл чвертку і, прихиливши до стіни милиці, примостився на стільці.

— Ну, як ти, Пашунь? — запитав він, і очиці його заблищали.

— Як бачиш, дядь Вань. Живемо, — прихильно відповів Пашка.

Сусіди цокнулися.

— Да-а-а... — протяг Опеньок засушений. — А я, Паш, знаєш, скучив за тобою. Ні за ким так не скучав. А за тобою скучив.

Опеньок схлипнув. Вони випили.

— Так сам-один і живеш, не женився?

— Смієшся, Паш... Хто ж за мене піде? Та й навіщо воно мені? Баби, вони такі суки, знаєш...

— Ти якийсь чудний Опеньок. Незвичайний. Всі опеньки один до одного туляться, поодинці не ростуть, усе сім'ями, а ти ціле життя сам-один.

Опеньок знову схлипнув і промовчав. Випили ще.

— Ну що, Паш, піду я, не буду тобі набридати. В тебе справи.

Опеньок узявся за милиці.

— Увечері заходь, дядь Вань, посидимо. Я пляшку принесу.

Опеньок усміхнувся і знову схлипнув, уже від радості.

З наближенням вечора у Пашці наростав неспокій. З голови не йшла минула ніч і фіолетовий труп Майорші. О восьмій Пашка вийшов з дому.

У сутіні парку вже світилися вогні «Колоса».

Пашка сів за столик і чекав.

Сонька кілька разів пройшлася повз нього і лише сердито позирала в його бік. Потім усе ж таки підійшла і сіла поруч.

— Ну, що там? — нетерпляче запитав Пашка.

Сонька мовчала, лише блискала очима. Пашка засовався на стільці.

— Ти розумієш, так скрутило живіт, трохи не кончився... Ну а ти — закопала?

— Закопала, — відказала Сонька. — Чи тебе було чекати? — Потім, помовчавши, додала: — Руки в неї, як були розкинуті, так і задубіли, довелося одну зламати. Земля мерзла. Не буду ж я їй хороми викопувати. І так намучилась.

Пашка скривив обличчя.

— Руку зламала?

— А що мала робити? Ти, Пашко, тепер мені по гроб жизні...

— Соньо, ти зрозумій, мені ці могильні справи... Не те що я боюсь, але, розумієш, не по мені це все.

Сонька млаво посміхнулася.

— Мені сьогодні грузини пляшку чачі принесли... Але тут не хочу. Завідувачка гавкатиме... Підемо до мене?

— До тебе? — стрепенувся Пашка.

Сонька поглянула на нього здивовано.

— Ти чого? Може, боїшся?

— Чого мені боятися? Підемо. А як ти думаєш, тебе ніхто не бачив?

— А кому там бачити? Та ще вночі.

— Ти молодець, Соньо. Як ти її тільки сама з хати винесла?

— А я її не виносила. Рушником за шию — і потягла до самого городу.

Пашка поглянув на Соньчине байдуже обличчя і проковтнув слину.

З ресторану вони вийшли останні. Сонька несла в сумці пляшку грузинської чачі і впаковані в газети «колосівські» харчі.

Підходячи до Соньчиного двору, Пашка почувся не зовсім добре.

— Де саме ти її зарила? — тихо спитав він, коли Сонька прочинила хвіртку.

— Там, у кінці городу, — махнула Сонька в темряву. — Ти що — хочеш могилку провідати?

Пашка силувано посміхнувся.

Сонька відчинила двері. В хаті їх знову зустрів величезний чорний кіт. Сонька поставила на стіл чачу і розгорнула закуски.

Згодом неприємне почуття, що вселилося в Пашчину душу, мало-помалу розвіялось. Він поступово заспокоївся. Чача зігріла нутро, і Пашка помітив, як розчервонілося Соньчине обличчя. Вона відверто заглядала йому в очі. І скоро Пашка відчув на поясі її пухку руку. Вона наполегливо відшукувала його ерогенні зони і все рішучіше проривалася за пояс.

Коли Сонька зняла сукню, Пашка побачив, що в її гладкі молочні стегна ввіпнуто прозорі трусики, явно на неї замалі. Пашці вони здалися знайомими. Він підозріливо наморщив лоба. Помітивши зміну в його обличчі, Сонька рішуче схопила Пашку за руку і потягла до ліжка. Поступово Пашчина свідомість затуманилась, і він потонув у Соньчиних обіймах. Гаряче Соньчине дихання обпікало йому обличчя. Пашка відчував під собою масу м'якого жіночого тіла, в якому груз, мов у тісті. І знову Соньчина спальня наповнилась скрипінням ліжка, частим глибоким віддихом та зітханнями.

Коли тіла нарешті вгамувалися і обоє лежали горілиць, дивлячись у темну стелю, Сонька раптом тихо мовила:

— Пашо, а вона тут.

Пашка, не зовсім збагнувши, про що це говорить Сонька, чомусь здригнувся.

— Ти про що? — насторожено запитав він.

— Про неї, Пашо, про неї. Ти що, думав, я справді сама подужаю? Ні, Пашо, яка не є, а все ж я жінка. А ти, Пашо, начебто мужчина. Вона, Пашо, тут, під ліжком.

Пашка мовчав. Його всього немовби скувало, і він був до краю розгублений.

— Якщо не хочеш, щоб довідались, як усе сталося, закопувати будемо разом. Вона, Пашо, з тобою в постелі померла, а не зі мною.

Під ліжком раптом щось гупнуло.

— Що це? — насторожився Пашка.

— Не знаю... — щиро відповіла Сонька.

Обоє замовкли, прислухаючись. Було тихо. Сонька повернулася на бік. Під ліжком знову щось гупнуло і м'яко затупотіло. Сонька підвелася з ліжка і ввімкнула світло. На підлозі сидів величезний чорний котяра і тримав у зубах мишу.

— Це ти, Чорний? — полегшено зітхнула Сонька.

Пашка спустив ноги на підлогу, але тут же задер їх назад.

— Соньо, а що мала на увазі Майорша, коли назвала його твоїм бахуром? Навіщо ти його, такого здоровила, тримаєш?

— Сам бачиш навіщо. Мишей ловить.

Сонька чомусь трохи знітилася. Обоє знову замовкли, розуміючи, що говорять тепер зовсім не про те, про що думають. Слід було діяти, час не ждав.

Сонька мовчки витягла з шафи простирадло і поглянула на Пашку. Пашка мовчав.

— Не ховати ж її голу... — якось розгублено мовила Сонька. — Ну, чого ти сидиш? Одягайся.

Надворі було зоряно, проте місяць десь сховався, і ніч здавалася досить темною. Пашка ввігнав заступ у мерзлу землю і огледівся. Навколо стояла мертва тиша. Сонька була поруч і гріла руки, запхавши їх собі за пазуху. Збоку від неї на землі, загорнута в біле простирадло, лежала небіжчиця. Якоїсь миті Пашка нашорошився. Десь недалеко почулися п'яні голоси. Та

поступово вони віддалились і затихли. Пашка знову вгородив заступ у землю, і в темряві зблиснуло його холодне лезо.

Незабаром сяка-така яма, де могло вміститися тіло, була готова.

— Бери... — сказала Сонька, тримаючи один кінець простирадла.

Пашка взявся за другий, і вони разом скинули труп у яму. А тоді старанно затрамбували землю й закидали розкопане місце прілим листям.

— Самогон є?! — задихано спитав Пашка. — Напитися хочу!

Сонька мовчки пішла до хати.

Пашка довго й ретельно намилював руки. Потім умив обличчя.

Сонька налила по повній склянці і теж була налаштована рішуче. Вони випили.

— Закушуй, — порадила Сонька.

— Сигарету дай. Їсти не буду.

Пашка затягся димом і про щось задумався. Потім утовк у попільницю недопалка і рішуче налив у склянку. Випивши одним духом усе до останньої краплі, гучно видихнув. Хміль гарячою хвилею шугнув у голову. Сонька гризла квашений огірок, обличчя її розчервонілось, і в очах знову з'явилося бажання. Раптом від дверей почувся легкий стукіт. Обоє насторожилися. Сонька підійшла до дверей.

— Хто там? — запитала вона.

За дверима мовчали.

— Хто, питаю? — голосно повторила Сонька. Але й цього разу за дверима ніхто не обізвався. Пашка зіскочив зі стільця і, скинувши гак, рішуче відчинив двері. На порозі нікого не було. Лише холодно світилася осіння ніч. Пашка вибіг на поріг, але ніде нікого не побачив.

Вони повернулися до хати і раптом обоє обернулися. Холодний струмень повітря шугнув у відчинені двері й одразу ж стих. Пашка і Сонька перезирнулися. Сонька кваппиво ступила до дверей і взяла їх на гак.

У хаті враз відчутно похолодніло.

— Підкинь у грубу, — мовив Пашка. — Чогось твоя горілка не гріє.

Сонька набрала совок вугілля і відчинила дверцята груби. Зненацька десь із глибини піддувала вихопився порив вітру і загасив у грубі вогонь. Сонька заклякла з совком у руці і озирнулася на Пашку. Той наливав у склянку.

— Ходи вип'ємо.

Сонька опустила совок, і вугілля висипалось на підлогу. Пашка підняв порожню пляшку.

— Криза, Соню, криза...

Сонька витягла з-під столу трилітрового бутля, наполовину повного горілки.

— Живемо! — вигукнув Пашка.

Сонька повільно опустилася на стілець і так само повільно випила, не закушуючи.

За вікном хтозна-звідки налетіла негода. Вітер шугав з дедалі більшою силою. Невдовзі шибка вкрилася дрібними краплями, а потім у неї сипонуло сніжною крупою. Грюкнула віконниця, мало не розбивши шибу, і десь завив собака.

Та обом було вже не до того. Обличчя їхні розпашіли, свідомість затуманилась, усе навколо попливло у п'яному тумані. Сонька вчепилася однією рукою за Пашчину шию, а друга її рука знову поповзла йому за пояс. Пашка ледве стояв на ногах. Сонька потягла його за собою, і вони, обійнявшись і заточуючись, переступили поріг спальні.

Знову затріщало, зарипіло ліжко, й знову злилися в одне двоє розпалених тіл, обдаючи одне одного гарячим самогонним віддихом. Пашка працював з останніх сил, аж поки вткнувся обличчям у м'які Соньчині груди.

Вітер надворі ще подужчав, і тепер за вікном гуділо, свистіло, засипало шибки мокрою крупою, грюкало віконницями, завивало, плакало, кричало.

Раптом Пашка відчув чийсь погляд і обернувся.

Хміль миттю минув, наче його й не було.

На дивані, розкинувши руки, лежала Майорша. Зверху на ній сидів величезний чорний котяра. Саме його погляд відчув Пашка. Зеленкуваті котові очі блищали в темряві й дивилися просто в Пашчине обличчя. Побачивши, що Пашка повернув голову в його бік, котяра вишкірив зуби, і Пашці здалося, що він засміявся. Пашка насилу проковтнув давлючий клубок у горлі. Фіолетова Майоршина рука звелась і погладила котяру за вухами. Той муркнув і, відвернувши голову, розлігся на Майорші. Він обійняв її передніми лапами за шию, а задні його лапи опинилися між Майоршиних ніг.

— Ах ти ж тварюка! — голосно вигукнув Пашка. — Ти диви, що надумав!

Тоді підхопився з ліжка і метнувсь до дивана. Схопив котяру за хвоста і, розкрутивши в повітрі, пожбурив геть. Потім поглянув на Майоршу і встиг помітити, як її очі швидко заплющились.

— Що ти зробив з котом?! — почув він крик за спиною.

Ззаду на нього насувалася гола Сонька. Обличчя її було страшне й лиховісне. Від збудження та люті її величезні груди роздималися й робилися щомиті більші. Пашці стало страшно від її сповнених зненависті очей, і він одступив назад.

— Що ти зробив з котом? — кричала Сонька, і далі насуваючись на Пашку.

Пашка ступив ще крок назад і, спіткнувшись об диван, упав на Майоршине тіло. І зразу ж відчув і побачив, як на його грудях зімкнулися в замок дві фіолетові руки. Сонька вже стояла над ним, і груди її все роздималися й роздималися, наповнюючись якоюсь прозорою рідиною і поступово наближаючись до Пашчиного обличчя. Згодом вони збільшились до таких розмірів, що почали здавлювати йому груди й горлянку. Пашці стало важко дихати. З останніх сил він вивільнив руки й ухопив Соньку за шию. І раптом Соньчині груди лопнули, розірвалися, вихлюпнувши на Пашку липку рідину, що залила все його обличчя. Моторошний, дикий регіт Майорші розлігся по кімнаті й привів Пашку до тями. Найперше він побачив, що лежить на підлозі, а поряд з ним — Соньчині груди. Вони були такі самі, якими він знав їх раніше. Але друге, що побачив Пашка, були його руки, які мертвою хваткою стислися на Соньчиній шиї. Рот у Соньки був неприродно розтулений, і вона не дихала. Пашка на превелику силу відірвав руки від її шиї і відповз убік.

Що тут сталося? Як він міг задушити її? Адже він спав. Що з ним сталося?..

За вікном був ясний день. Пашка поглянув на диван: на ньому нікого не було. І тільки якийсь тяжкий холодний дух і далі кружляв по хаті.

— Майорша... — ледве вимовив Пашка. — То все вона...

Він натяг на себе одіж і прожогом вилетів з хати.

Надворі стояла сіра, похмура погода. Небо вкрилося темними хмарами, а землю розвезло.

Пашка біг, ковзаючись по болоті, падаючи в калюжі. Брудний і мокрий, він поспішав додому. Перед очима в нього мелькали картини минулої ночі. То виникав неприродно розкритий і скривлений Соньчин рот, то фіолетові руки, що тяглися до його обличчя, то вишкірені зуби чорного котяри...

Нарешті Пашка вискочив на бетонний ганок, рвонув двері й побіг коридором. Далі рвонув ще одні й опинився в кімнаті. Лише тут він трохи опам'ятався і здивовано оглядівся. Ніщо не нагадувало йому власного помешкання. Дві засклені шафи, вщерть повні паперів, великий кондиціонер, на стіні — портрет Дзержинського, а під портретом за великим полірованим столом з двома телефонами — чоловік у міліцейській формі. Обличчя його чимось вразило Пашку. Навіть більше, ніж форма. На кого ж це він схожий?..

— О! Давній знайомий! — жваво сказав чоловік у формі. — Павло... Терентійович? Де це ви так забрьохалися?

Пашка обернувся назад. Біля дверей стояли ще два міліціонери. Він схопив себе за голову і труснув її, а тоді задер догори, й губи його самі собою прошепотіли:

— Майорша... То все вона...

— Що-що? Майорша? — ще жвавіше озвався чоловік у формі. — Це досить цікаво. Ми якраз хотіли запитати тебе, де вона тепер. Останній раз її бачили саме з тобою та офіціанткою Сонею Лукіною в ресторані «Колос». Що скажеш на це, Пашо?

«Де я бачив його морду?» — думав Пашка.

— Ну-ну, Пашо, що скажеш? — єхидно провадив міліціонер.

Пашка пильно дивився йому в обличчя і раптом згадав.

— Та ти ж Соньчин котяра! Ах ти виродок!..

Він рвонув з місця й кинувся на міліціонера з котячим обличчям. Двоє, що стояли позаду, миттю схопили Пашку за руки і скрутили їх назад. Пашка витріщив очі й дивився не знати куди. Погляд його був безтямний, рот розтулився, з губ текла слина, і вони тихо прохрипіли:

— Майорша... Все Майорша...

Доходив кінця листопад.

Коли Пашку вантажили у задній вагон з гратами на вікнах, на пероні було мокро від мряки. Біля приступки стояв, зіпершись на милиці, одноногий Опеньок, що прийшов попрощатися. В очах його блищали сльози. Він ступив був до Пашки, але той якось дивно поглянув на нього, ніби не впізнавав, і злякано сахнувся вбік. Два міліціонери враз підхопили його під руки.

— Пашо, ти що, не впізнаєш мене? Це ж я, дядя Ваня, — схлипуючи, промовив Опеньок.

Пашка тупо дивився кудись повз Опенька. Очі його не виказували ніякої реакції, вони були каламутні, байдужі й безтямні. В них сумно відбивалося сіре небо, а губи час від часу криво посміхались і шепотіли:

— Майорша... То все Майорша... все вона...

Фото Андрія УСТИНОВИЧА

З народних уст

ЗАМАНУЛОСЯ ДІВИЦІ

Заманулося дівиці
До весілля погилиться,
Їй припав до серця я
Послужить за бугая.

Що ж, робота так робота —
Прислужитися не проти,
Бо я ж хлопець хоч куди
Не цураюсь і манди.

Не барися ж, моя пташко,
Розтуляй хутчіше ляжки,
Щоб в спокусницю оту
Я ввігнав свою дуду.

Та до самих до яєць,
Як кобилі жеребець,
Згодом щоб не дорікала,
Мов до серця не дістало.

А коли бува захочеш,
То посмокчеш та подрочиш
Й сядеш гузном голяка
На мойого стирчака.

Я ж вхоплюся за цицьки,
І поскачем навпрошки,
Аж до піни, аж до поту.
Ох, і славна ж то робота!

Лежма, стойма,
боком, раком,
З зойком,
з стогоном, зі смаком,
Туго, тісно, гаряче,
Без угаву ще і ще…

Відпочинем
й знову в злучку;
Так, як пес шурує сучку,
Як у льоху кнур вганяє,
Як баран в вівцю втискає,

Так, як цап в козу штрика,
Як бугай в корову пха,
Так ото і ми з тобою;
На межі чи під вербою,

Чи в хліву, а чи в оборі,
В хаті, в сінях чи в коморі,
Тишком-нишком,
аж до поту.
Ох, і славна ж то робота!

Щільно, туго, гаряче,
Доки аж не потече…
А тоді, коли спочинем,
Знов усе спочатку вчиним;

І навшпиньки,
й навкарачки,
До судоми, до різачки,
У байраці і на кручі,
Щоб аж кидала падуча,

Передком, задком і так,
Як товчуть у ступі мак.

З криком,
з лементом, зі схлипом,
Із підмахом, із підстрибом,

В житі, в гречці, у горосі,
В конюшині,
в рапсі, в просі,
Лежма, стойма,
боком, раком
З зойком,
з стогоном, зі смаком,

Тісно, туго, гаряче,
Без угаву ще і ще…
На печі, на погребищі,
У стодолі й на горищі,

В бодні, в діжці, у кориті,
Наче ті несамовиті;
З хльопом, з присьорбом,
з присвистом,
Заповзято
й дженджеристо.

У гаю, в степу, в байраці,
Під містком,
в млині, на кладці,
Під скиртою на току
І неквапом й нашвидку.

Щоб устигнуть
нагилитись —
Василеві ж бо женитись.
Весілля, то й весілля —
Хай вже йде за Василя.

Отака-то та Катруся:
Василь женить — я гилюся.
Тільки жаль мені себе,
Бо ж він все пере… —

Зверху, знизу,
скоком, боком,
Нарочито й ненароком,
І всерйоз, і жартома,
І за гроші, й задарма,

Аби пінилась й шкварчала,
Примовляла та кричала,
З хльопом, з присьорбом,
з присвистом,
Заповзято
й дженджеристо.

З криком,
з лементом, зі схлипом,
Із підмахом, із підстрибом,
Лежма, стійма,
боком, раком,
З зойком,
з стогоном, зі смаком,

Тісно, туго, гаряче,
Без угаву ще і ще…

Записав на Житомирщині
Олесь ДОРІЧЕНКО

Малюнок Волхва СЛОВОВЕЖІ

Акварель невідомого німецького художника. 1917

193 - 48

ВИ НЕ ЗАБУЛИ, ЩО «ЛЕЛЬ», ВИХОДИТЬ ЩОМІСЯЦЯ?

У наступному випуску ви прочитаєте:

❤ Владислав Таранюк.
ГАРБА СТУДЕНТСЬКИХ ВИТІВОК:
— Чоловік повернувся! — здогадалася господиня.
Володька, хоча й був здоровий парубок, але в такій ситуації, голий у чужій спальні, почувся невпевнено.

❤ **НАЙДОРОЖЧІ САНТИМЕТРИ:**
Як виміряти пеніс.

❤ Петро Василенко. ПЕРСИЯНКИ:
Я так прагну в таємність дівочу,
В юне тіло — в солодку жару!

❤ Андрій М'ястківський.
СКРИНЯ:
Весь палаючий, Віктор підступився до Наталки і зразу ж пустив лебедя в глибінь, наче торкнувся морського дна. Молодиця, ледь здригнувшись, більше вигнулась, твердіше стала на підлогу і глибше поринула в скриню.

❤ ВЕЧОРНИЦІ:
«Шоколадні прутні» та інші несподіванки.

❤ **КРОСВОРД ВІД «ЛЕЛЯ».**

...ном,
...бом,
..., раком,
...й смаком,
...е,
...е...
...житомирщині
...сь ДОРІЧЕНКО

Малюнок Волхва СЛОВОВЕЖІ

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
«ЛЕЛЬ» («УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ») – 74283
«ЛЕЛЬ-РЕВЮ» – 74288

ЖУРНАЛІВ БАГАТО, А «ЛЕЛЬ» -